

disse fra Øjnene med en forlegen Mine, som om han var bleven greben i en Naragtighed. Idet han derpaa vilde nærme sig den formentlige Provst, gik han pludseligt bagover af Forskrækkelse og stirrede med maabende Mund paa den fremmede Mand, der stod dør ved Døren og med venlig Stemme hilste Godaften.

„Bliv dog ikke bange!“ vedblev Kapellanen og nærmede sig. „Jeg er Provstens Stedfortræder — hans Kapellan — og kommer til Dem efter hans Anmodning — —“

I det samme aabnedes Døren inde fra Sideværelset, og et sværtbygget, midaldrende Fruentimmer med staalgraat Haar og store, lyse, udhvelvede Øjne traadte ind. Ogsaa hun standsede straks i stum Forfærdelse og maalte et Øjeblik den fremmede Præst med et just ikke venligt Blik. Men pludseligt fløj et lyst Smil over hendes Ansigt, og idet hun uden Forlegenhed nærmede sig Kapellanen og rakte ham sin kødfulde Haand, sagde hun med en ejendommelig barneblød og hjærtensgod Stemme:

„Det er da ikke muligt, at det er vor nye Kap'lan? . . . Nej, saa skal De da have ret saa mange hjertelige Velkommen! . . . Nu har jeg aldrig tænkt mig det saa godt! . . . Saa er De